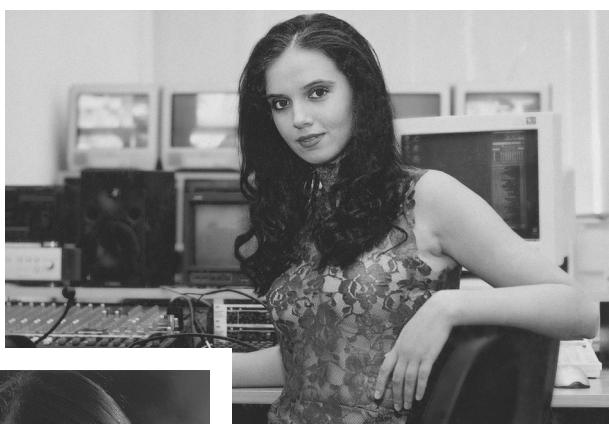
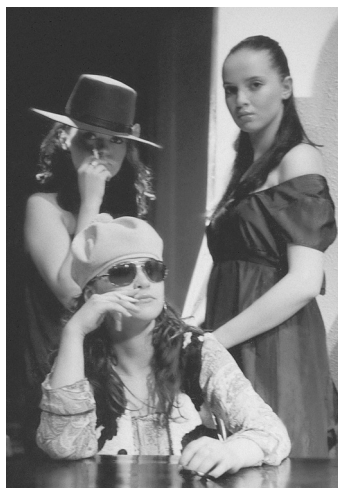


Передмова

Я народилася в Запоріжжі. Якщо ви там ніколи не були, поясню. Це індустріальне місто на південному сході України, де попри статус «колиски козацького краю» пахне заводом «Дніпрспецсталь», де найдовший проспект — імені Леніна* — у Європі, де люблять групу «Любэ» і квас, де дуже красиві жінки та вкрай популярний напрямок залізничного сполучення «Запоріжжя–Москва». Змалку я бачила в цьому місті тільки прекрасне, бо не бачила іншого. Мама віддала мене у фізмат-гімназію, водила на всі можливі гуртки: зранку я вчилася у звичайній школі, потім йшла в музичну, потім на плавання, танці й зрештою — додому. Ще був двір. Там я проводила весь вільний час і була щаслива з того, який світ відкривався переді мною за адресою Сталеварів, 21.

* З 2016 року був перейменований у проспект Соборний. — Тут і далі примітки авторок.



”

Була зима. Мені вісім. На вулиці лютий мороз, а у дворі — ковзанка. Мій сусід Женя Пайкін штовхає мене на кригу під час катання, я розбиваю губу, потрапляю до лікарні, губу успішно зашивають, проте весь двір іще тиждень обговорює, боцімто мені вибили передні зуби. Тоді ще не було фейсбуку, тож спростувати або підтвердити інформацію я могла тільки через особисту зустріч. У 1992 році я вперше відчула на собі дію «сарафанного піару». Оскільки наступний мій вихід у двір після двотижневої відсутності мав приблизний ефект появи Олега Винника на зупинці громадського транспорту в Житомирі. Усі прийшли подивитися на те, яка ж вона, Янка без зубів!

Я не була популярною в школі. Скоріше тіньовою кралею, як чорнявенька з «Бeverлі-Гіллз, 90210», адже статус зірок школи належав іншим. Я добре вчилася і сприймала школу не як основний, а більш як додатковий елемент у розпорядку дня. Співи, танці, гітара й фортепіано були для мене набагато важливіші. Ніхто особливо не захопувався в мене, але і я до 11 класу вважала всіх хлопців «братами», а дівчат — «сестрами».

В 11 класі я закохалася в дивного новенького Юру з паралельного класу. Його я чомусь випадково-навмисно чекала раз на тиждень у свій вільний вечір біля його під'їзду. Коли не думала про Юру, то мріяла про Е. Кравчука і Вакарчука. Обидвом зізналася про цю любов у тридцять п'ять, плакали від сміху.

Увесь мій шкільний альбом розписаний закликами за десять років побачити мене зіркою телебачення. Я мріяла про роботу на телебаченні все життя, проте мені рідко щастило в кастингах і на пробах. Разів двадцять я думала про те, що, можливо, Господь натякає мені, щоб ішла в іншу сферу? Мовляв, це не твоє, не пнися туди, де тебе не хочуть, покинь! А я пнулася! Переді мною зачиняли всі можливі двері, проте я вперто пнулася і пнулася...

У театральний університет у Києві вступила не одразу. Дуже чітко пам'ятаю той день, коли мені повідомили, що прийняли лише на контракт. Нас із мамою такий варіант категорично не влаштовував, тож я зібрала речі в гуртожитку й поїхала на вокзал, щоб сісти на потяг «Київ-Запоріжжя». Ця картина часто перед моїми очима. Я стою на пероні залізничного вокзалу і плачу, переконана, що ніколи вже сюди

не повернуся. Потім сідаю в плацкартний вагон, витираю сльози й даю собі обіцянку приїхати сюди знову й неодмінно перемогти.

...Я пишу цей текст у кафе, вікна якого виходять на вокзал. Біля нього два білборди з моїми фотографіями. На одному — реклама мого нового шоу в Жовтневому палаці «Великий вечір з Яніною», на другому — постер проекту «Завдяки тобі», де я закликаю прикласти руку до серця на знак пошани до військових. Я дивлюся на білборди і думаю: «Ти таки зробила це, дівчинко. Ніколи не здавайся. Адже тепер ти знаєш правило: поки ти жива, можливо все». Життя значно цікавіше за кіно. У цьому ви переконаєтеся, читаючи цю книжку.



Я не зі сцикливих. Труднощами мене вразити складно, а тому небу доводиться придумувати для мене все нові й нові челенджі. Схоже, 2018-й був тим роком, коли Бог надіслав мені сигнал. Ну, точніше це назвати копняком. Але, переживши все, про що ви прочитаєте далі, думаю, що йдеться про нове життя. У якому все стало так, як мало бути до того. До того, як я знайшла себе...